

Саджај:	
Пролог.....	2
Увод.....	4
Ко је вршњак.....	5
Значај вршњачких односа.....	5
Интеракција деце мешовитог узраста.....	7
Како вршњаци утичу на развој говора.....	8
Негативан утицај вршњака.....	9
Позитиван утицај вршњака.....	10
Закључак.....	11
Литература.....	12

(пролог)

Пре неколико година имао сам прилику да учествујем у раду са децом која су била део Школе у природи на Малом Јастребцу. Деца су била узрасне доби од 6 до 10 година. Долазила су из Ниша и околине, као и са севера земље, конкретно из Врбаса. То су биле групе од 70 до 110 полазника. Школа у природи је била конципирана тако да деца проведу 7 дана преподне радећи редован школски програм са својим учитељима и учитељицама, а онда, након тога, деца би била поверена нама, аниматорима школе у природи. Наш задатак је, поред осталог, био да знамо терен, знаменитости терена, флору и фауну околине по којој ћемо “крстарити” са децом и о којој ћемо разговарати. Смисао овакве врсте активности за децу, већ од предшколског узраста, можемо означити на многим пољима њиховог развоја. Поред тога што деца уче о природи, начину кретања кроз природу, знаменитостима конкретне локације школе, итд., она се, можда, по први пут, сусрећу са одвајањем од примарне породице и познате околине. Моје искуство у једном оваквом процесу ми говори да деца, веома брзо, након 2-3 дана адаптације и жали за родитељима, несвесно оформљују групу. По ономе што сам видео, од момента када деца постану (па и несвесно) део групе, њихове индивидуалне црте губе на својој тежини. У прва два-три дана, деца су се жалила на услове, држала су се мањих група-кланова, тешко их је било контролисати када бисмо кренули у шетњу; деца из боље ситуираних породица махала су својим скупљим играчкама; повученија деца бивала су још повученија итд. Са настанком групе, све се мењало. Оно лично што их је удаљавало од вршњака губило се, деца која су била повучена са лакоћом би прихватала активности у групи; деца која су до тад била усредсређена на своје скупе играчке, окрећу се заједничким активностима, почињу да примећују јединствене квалитете неког до тада од стране њих незапаженог детета, давала су шансу једна другој, прихватала су једна другу. Читајући Скота Пека, тачније његову књигу Људи лажи, наишао сам на део у коме говори о групама и психологији група, о појединцу у групи, и губљењу личне одговорности појединаца који су део неке групе, у конкретном случају, групе војника који су учествовали у рату у Вијетнаму. Нико од њих није осећао личну одговорност за оно шта су као група починили. За разлику од њих, предшколска група и групе које сам ја имао прилику да упознам и да радим са њима, тај осећај губљења личне одговорности о ком говори Скоти Пек, изражавале су кроз губљење такође оног личног, али у много позитивније сврхе, у сврху изједначавања и једнакости чланова групе.

----- **OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU.** -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com